

Školní časopis SŠ Futurum

budova Spálená 16

Březen 2026

Číslo 2, Ročník 1

FTRM

Verse

**Tibetská škola a
Zuzana Kaňková**

**Obdivuhodní
sportovci ze Spálené**

**Jiří Čevela: Učitel
a hudebník s vášní**

OBSAH

3

TIBETSKÁ ŠKOLA A ZUZANA KAŇKOVÁ

Učitelka Zuzana Kaňková vypráví o svých dvou měsících výuky v malém Ladaku, kde děti meditují před každou hodinou a chodí do školy klidně dvě hodiny pěšky.

5

SPORTOVCI NA FUTURU

Studenti gymnázia, kteří se věnují neobvyklým sportům: krasobruslení, taekwondu, airsoftu i fotbalu.

7

NEPOVOLANÝ NA KONCERTĚ

Jak student Kryštof přelstil ochranku O2 areny a dostal se na 18+ koncert Tilla Lindemanna.

8

PRVNÍ PLES V ŽIVOTĚ

Aditi Patil popisuje svůj první imatrikulační ples — od slavnostního předávání listů až po nečekané vystoupení učitelů.

11

JIŘÍ ČEVELA: ŽIVOT A HUDBA

Portrét učitele hudební výchovy, který zároveň hraje na akordeon, zpívá ve své kapele Circus Problem a procestoval půl Evropy.

13

ZÁŽITEK Z DIVADLA BEETLEJUICE

Julie Baldas recenzuje muzikál v Hudebním divadle Karlín a hodnotí, proč stojí za návštěvu.

14

RECENZE FILMU AVATAR 3

Eliška Varhanová recenzuje třetí díl Cameronovy ságy: vizuálně ohromující, ale dějově příliš podobný předchůdci.

Jak se učí děti v tibetské vesnici

Kristýna Rumpíková, Sara Bucci

Foto: Zuzana Kaňková

Ve druhém čísle školního časopisu jsme si pro vás připravili rozhovor s paní učitelkou **Zuzanou Kaňkovou**, která se rozhodla učit v zahraničí, konkrétně v tibetských Himalájích. Rozhovor nabízí osobní pohled na místní školství, kulturu i každodenní život v malé himalájské vesnici. Dozvíte se, jak odlišné mohou být podmínky pro vzdělávání a zároveň jak podobné jsou děti po celém světě.

Proč jste se rozhodla učit v zahraničí?

Protože mi přišlo, že bych se chtěla zase o kousek posunout ve své učitelské profesi. Zároveň mi přišlo zajímavé poznávat místní kulturu, protože přes vzdělání je kultura asi nejvíce poznatelná.

Potom, co jsem dostudovala, jsem měla už tři roky praxe a rozhodla jsem se, že potřebuji na chvíli odjet pryč. A tak jsem odešla z bývalé školy a vydala jsem se na dva měsíce učit do Himalájí. Už to budou skoro dva roky a bylo to skvělé.

Kde přesně jste byla?

Byla jsem v malé vesničce Ladak, což je malý Tibet. Nejdříve jsem měla pocit, že jedu děti spasit a zachraňovat, což vlastně vůbec není pravda.

Žijí tam krásným životem, mají se dobře a vzdělání tam slouží tomu, aby si lidé lépe uvědomili svou jedinečnost a hodnotu vlastní kultury. Přijde mi, že já jsem měla možnost načerpat jejich kulturu a poznat místní komunitu. Bydlela jsem přímo ve škole u místních lidí, chodila jsem k nim na večere a měla možnost poznat místní děti. Díky tomu jsem zjistila, že prostředí je v mnoha ohledech jiné, ale v něčem i stejné jako u nás.

Foto: Zuzana Kaňková

Čím se lišilo vyučování v zahraničí od toho u nás?

Podmínky jsou úplně jiná. Když jsme přišli do tříd, viděla jsem třeba díry v podlaze, které zalepili kobercem.

Děti sedí na zemi, kolikrát třeba v některých třídách ani nemají lavice, takže si píší na zemi do sešitů. Mají tam úplně jiný systém, začínají studovat až od deseti let. Na základní škole nemají devět stupňů ale deset.

Střední školu si následně vybírají podle toho, jestli chtějí jít spíš humanitním, nebo přírodovědným směrem. Na základních školách bylo normální že děti dojížděli i 2 hodiny do školy, dříve rodiče třeba dítě dali na školu ve 3 letech a nechali je na internátě, pak až dostudovali tak si je vyzvedli. Teď je to ale lepší a děti nemusí tak daleko cestovat do základních škol. Na vysokou školu pak děti odjíždějí a to je pak opravdu daleko.

Jak vypadá školní den v Tibetu?

Začíná se takovou velkou schůzkou v assembly room kde děti půl hodiny medituji. Děti při meditaci děkují za to, že se mohou učit a po meditaci mají čtyři hodiny výuky.

Další rozdíl je, že ty maličké děti jsou strašně vděčné za všechno. Za každou ořezanou pastelku, za každý korálek.

A co vás na tamních studentech nejvíce překvapilo?

Možná to, že ve výsledku jsou to úplně stejné děti jako u nás. Člověk tam je dnes takovým přesvědčeným, že bude úplně jiný a vlastně potom, když učí pubertáky, tak jsou to pořád pubertáci.

Na co jste si při učení v cizině musela nejmíc zvykat?

Myslím, že když je člověk přímo na místě, postupně se přizpůsobí místnímu životu a nepřipadá mu to nijak výjimečné. Prostě žije přítomným okamžikem. A najednou se mu to zdá jako jeho normální život.

Když zrovna nemluvíme o Tibetu, co děláte ráda ve svém volném čase?

Když mám zrovna nějaký volný čas, což na začátku učitelství není časté, protože je velmi časově náročné a člověk si ho musí vědomě hledat.

Což samozřejmě je na každém člověku, ale není ho úplně na zbytí. Každopádně ráda tancuji street dance, věnovala jsem se i latinskoamerickým tancům. Závodně jsem tancovala od čtvrté třídy až do předmaturitního ročníku, takže opravdu dlouho. Dnes už je znát, že jsem měla pauzu, některé pohyby se vytrácejí a tělo si občas postěžuje.

Pak ráda zpívám, chodím do sboru a ráda pečů. Ráda si čtu, ráda plavu, chodím do sauny, ráda medituji. Protože v tom roztěkaném světě je strašně náročné na chvílku zastavit hlavu.

Foto: Zuzana Kaňková

Obdivuhodní sportovci ze Spálené

Kryštof Hübl

Sport je nedílnou součástí života - ať už jste rádi, když na tělocviku zvládnete rozcvičku nebo když se účastníte mezinárodních turnajů. Řada studentů našeho gymnázia a lycea přitom dělá sporty, které nejsou úplně typické.

Krasobruslení

Anička Vlasáková z 1.HA se již půl roku intenzivně věnuje krasobruslení, čtyřikrát týdně trénuje na ledě spolu s dalšími lidmi. Mají dynamický trénink převážně zaměřený na spodní polovinu těla. Nyní se připravuje na závody, cvičí sestavu spolu s kamarádkou, která, přestože celá trvá jen 2,5 minuty, je velice náročná na přípravu a koordinaci obou bruslařek. Na soutěžích se hodnotí nejen provedení, ale i technika, souhra a i výraz v obličeji. Od začátku trénování se Anička posunula hlavně ve fyzické zdatnosti a kondičce.

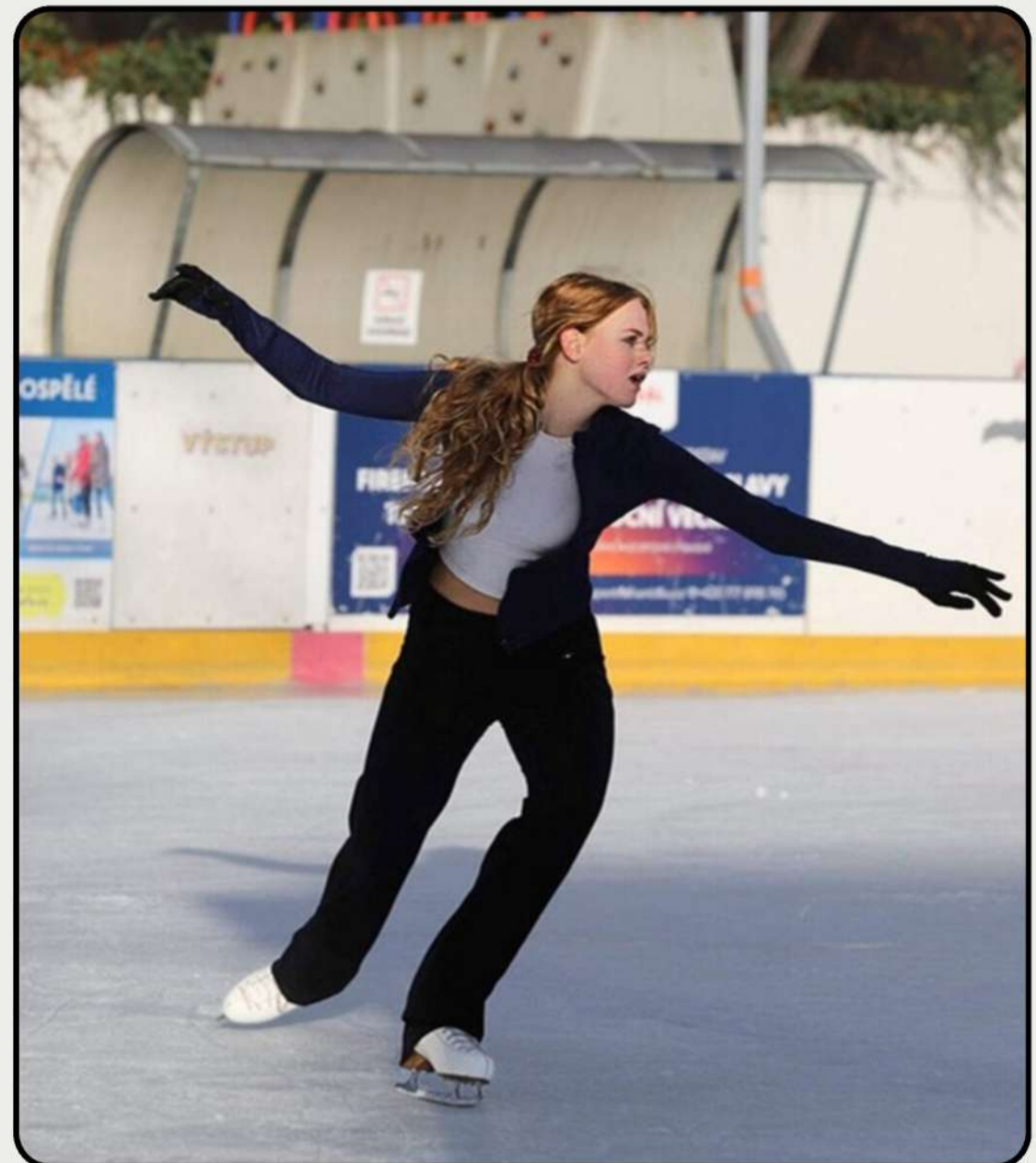

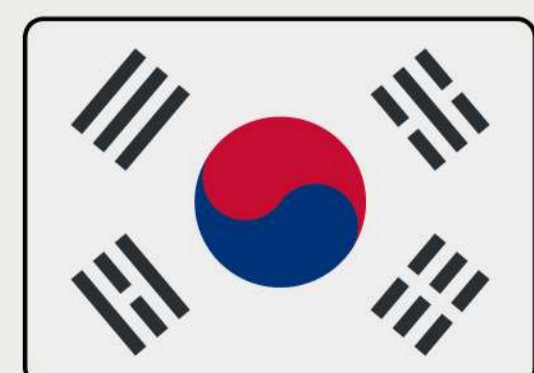
foto: Petra Okrouhlíková

foto: Adéla Rybáková

Taekwondo

Adéla Rybáková z 1.HB se už 4 roky věnuje taekwondu. Na 1,5 hodiny dlouhé tréninky chodí kolem 40 lidí a vše mají na starost 3 trenéři. Tento korejský národní sport je fyzicky velmi namáhavý, na tréninku se běhá, posiluje, trénuje se ve dvojicích, skupinkách i individuálně. Žáci mají speciální oblečení „tobok“, ve kterém cvičí. I tady se závodí, probíhají zápasy, ve kterých se bojuje na body, podle místa zásahu. A nejen zápasení je součástí taekwonda, ale i zkoušky na určení úrovně zápasníka. Na zkouškách se ukazují sestavy, překopávají se desky a komise rozhoduje o udělení zkoušky. Po složené zkoušce se udělují pásy, kde každý symbolizuje jinou úroveň. Je 10 žákovských pásků různých barev a poté černý pro mistrovské úrovně. V taekwondu si zápasníci často sáhnou až na dno a důležitá je snaha o posun.

Airsoft

Max Fee z 1.HA se ve volném čase věnuje airsoftu, kde o víkendu místo válení se na gauči běhá někde po lese klidně 7 hodin, střílí po ostatních kuličkami nabitou zbraní a plní zadané úkoly. To vše s plnou vojenskou výbavou a tematicky laděným oblečením. Airsoft je vlastně vojenský roleplay, kdy se sejde velká parta lidí a „hrají si na vojáčky.“ Ovšem když se účastní velkých operací, tak se na herním poli může objevit i obrněné vozidlo nebo transportér plný oddaných hráčů. Airsoft je sport, při kterém je třeba rychlost, přesná muška a spolupráce v týmu. Je to sport náročný na fyzickou a člověk se nesmí bát dostat ránu kuličkou.

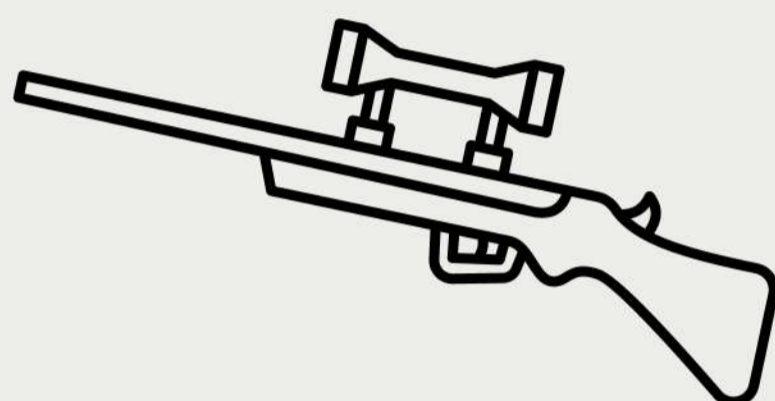

foto: Max Fee

foto: Jan Widman

Fotbal a futsal

A nesmíme zapomenout i na nejrozšířenější sport světa. Honza Widman z 1.GB je brankářem v týmu SK Dolní Chabry a trénuje třikrát týdně 2 hodiny. Na tréninku se převážně běhá, posiluje se tělo a výdrž, která je během utkání nepostradatelná. Pro každého fotbalistu je důležitý zdravý životní styl a samozřejmě i spolupráce v týmu.

Na koncertě, kde jsem neměl co dělat

Kryštof Hübl

Znáte to. Váš oblíbený zpěvák oznámí tour a zrovna se bude hrát i v Praze. Na nic nemyslíte, kupujete lístek do O2 arény a odpočítáváte dny. Ale potom, když si vytisknutý lístek prohlížíte, zjišťujete, že koncert je 18+. Co teď?

Přesně tohle se stalo mně. Till Lindemann, metalový zpěvák ze skupiny Rammstein, který se zaměřuje na industrial metal a specificky na Neune Deutsche Härte, oznámil vystoupení v Praze s jeho vedlejší kapelou a já to musel vidět. Už dlouho poslouchám Rammstein a poslední rok poslouchám i sólovou tvorbu Tilla Lindemanna. Jenže v cestě mi stál můj věk, pravidla a ochranka O2 arény. Snažil jsem se najít nějakou skulinku v pravidlech, ale žádná nebyla. A tak nezbývalo nic než doufat v zázrak.

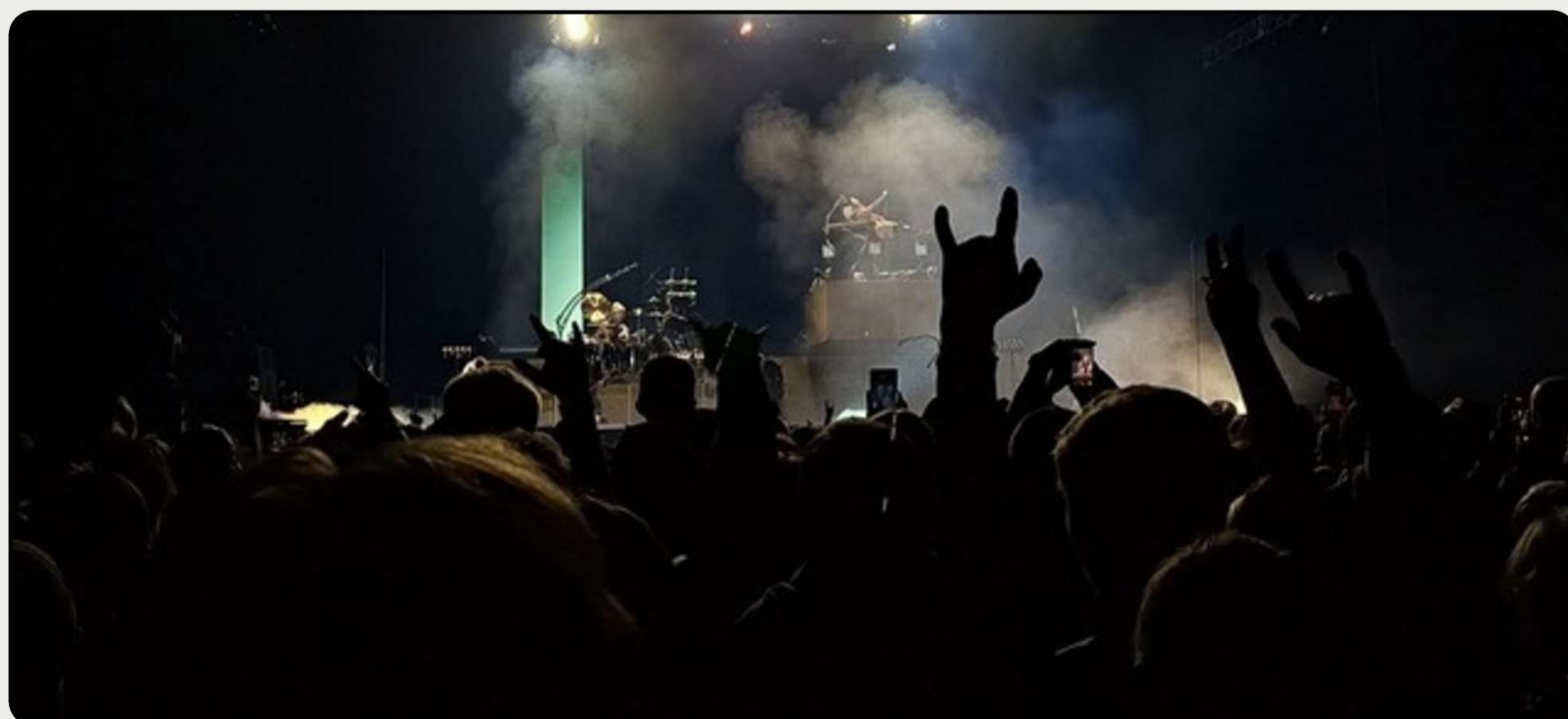

Nadešel den koncertu, jsem odvážně přišel před O2 arénu, venku byli samí starší lidé, nikdo nevypadal na 15 jako já. Mojí taktikou bylo sundat si brýle a prostě doufat.

Prošel jsem rámem, naskenoval lístek a... byl jsem vevnitř. Nikdo mě nechytil, nikdo se neptal na občanku a na mě už čekal koncert. Občas to štěstí prostě máte...

Pro Tilla otevírala skupina Aesthetic Perfection a příjemně diváky naladila.

Nutno podotknout, že věkové omezení nebylo kvůli bezpečnosti účastníků, ale kvůli tématu. Zpěvák se věnuje kontroverzním tématům, které jsou pro společnost tabu a jeho hudba je dost provokativní. Každopádně koncert byl úžasný, skvělá předkapela a perfektní Lindemann. Myslím, že celý risk za to stál, ale znovu bych takový stres z odhalení nepodstoupil.

Kouzlo prvního plesu, na které se nezapomíná

Aditi Patil

Imatrikulační ples pro mě byl úplně novou zkušeností, protože jsem na žádném plese nikdy předtím nebyla. Už jen to, že jsem se něčeho takového účastnila, mi přišlo dost výjimečné.

Na začátku jsme hlavně seděli a čekali, než nás zavolají na parket. Bylo to trochu dlouhé čekání, ale zároveň tam panovala slavnostní atmosféra a bylo znát, že jde o důležitý moment.

Když jsme byli konečně vyzváni, šli jsme dopředu a postavili se do opravdu dlouhých řad. Postupně jsme si jeden po druhém chodili pro imatrikulační listy. I když to bylo trochu stresující, celé to působilo velmi slavnostně. Po oficiální části následovala krátká přestávka na tanec s rodiči, které jsem se osobně nezúčastnila, ale i tak to bylo příjemné sledovat.

Poté už se ples víc rozjel a většina lidí začala tančit. Atmosféra byla uvolněná a všichni si to očividně užívali. Velkým překvapením pro mě bylo vystoupení učitelů, které bylo nečekané, ale zároveň velmi zábavné. Celkově se mi imatrikulační ples moc líbil, byl to pro mě krásný a nový zážitek.

Jiří Čevela: Učitel a hudebník s vášní

Lukáš Podubecký, foto: Jiří Čevela

Jiří Čevela je hudebník, učitel, ale i občasný herec, který na naší škole vyučuje hudební výchovu, informatiku a aplikovanou historii na humanitním lyceu. Jeho styl výuky se výrazně odvíjí od jeho hlubokého vztahu k hudbě, a proto se vždy snaží, aby jeho hodiny měly skutečnou hodnotu a smysl. Hudba je pro něj vášní, které se věnuje naplno už řadu let — ve své kapele působí již 13 let. Právě díky této vášni procestoval se svou kapelou velkou část Evropy a při své sólové kariéře poznal i další kouty světa.

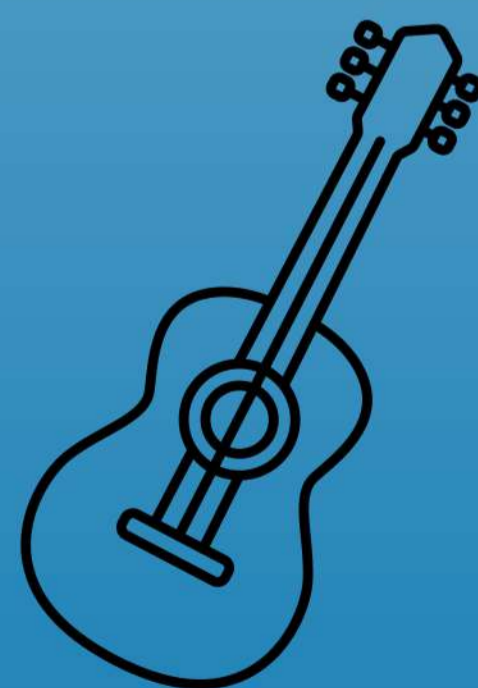
Hudba je pro Jiřího inspirací na jeho cestě životem. Ovšem k hudbě se dostal až později v jeho teenagerovských letech. V 15 letech dostal kytaru a hned co začal hrát, objevil svou vášeň pro hudbu. Cestu k hudbě si hledal sám, nikdo z jeho okolí hudebník nebyl, ovšem to ho nezastavilo jít si za svým snem.

Když byl v Turecku na dovolené, zahlédl hráče na akordeon na ulici, přišel k nim a inspiroval se. Dokonce ho nechali si ho zkusit. Sám ví, že akordeon je atypický nástroj, ale to ho nezastavilo. Čas od času se cítí trochu mimo, když je mezi lidmi, kteří hrají na klavír nebo kytaru, ale vždy najde cestu, jak se zapojit. Za ta léta stal součástí jeho identity, zvláště když začal hrát sólo za začátku své kariéry.

Jeho hudba má nádech klasické české hudby, ovšem kombinuje do ní také moderní prvky. Inspiruje se folklórem, rockem nebo i jazzem. Rád experimentuje s elektronickou hudbou a kombinací elektroniky a analogové hudby.

Kromě sólo dráhy je také frontman kapely Circus Problem, v níž zpívá i hraje. Znovu se pohybuje ve folklóru a rocku. Kombinuje dechové nástroje, bicí a samozřejmě akordeon. Zpívají jak v češtině, tak v angličtině. Mezi jejich nejznámější písničky patří "Money" nebo "Fight" z alba Scandal.

Kapela, ačkoli se na povrch zdá klidná a bez dramatu, má za sebou skandály. Jeden z nich je, že se kapela málem rozpadla. Jiří ovšem své jméno zachránil po obvinění z krádeže hudby a samotné kapely. Obhájil se svojí vlastní hudbou a také byl skandál impulsem pro jeho sólovou kariéru. Tato událost ho ovšem jenom posílila místo toho, aby ho shodila na kolena. Kapela hraje dodnes a je poměrně úspěšná.

Když se takhle pohybuje ve světě hudby, samozřejmě, že narazí na herectví a žádosti o hudbu v divadle. Jiří Čevela se občas objeví v nějaké té hře, kde nikdy nehrál hlavní roli. Většinou hraje hudbu a boční role, ale rád by si zahrál větší roli.

Jiří Čevela cestoval hodně, zvláště pracovně jako průvodce a i s kapelou. Z jeho práce průvodcem pochází jeho znalost historie a geografie. Hodně prováděl Prahou, ale vydal se do sousedních zemí a také dále.

Učitelství pro Čevelu je velmi výnosná záležitost. Dává mu dostatek času na hudbu, rodinu a svoje zájmy a může předat své zkušenosti žákům. To, že je umělec, mu umožňuje představovat umění v učení. Má touhu, aby jeho učení stálo za to. Na závěr vám povím, že jenom rozhovor s takovou autoritou jako je Jiří Čevela byl velmi záživný a fascinující. Zjistit, že náš pan učitel byl průvodcem, má vlastní kapelu, hraje v divadle a zároveň je učitelem, je neuvěřitelné na první pohled. Ovšem Jiří Čevela je toto všechno v jednom.

Beetlejuice v Karlíně – silný muzikál s temným humorem

Julie Baldas

Hledáte muzikál a kulturní zážitek pro celou rodinu, který si všichni užijete? Vyražte do Hudebního divadla Karlín na muzikál Beetlejuice. Muzikál pojednává o smutné dívce Lydii, které nedávno zemřela matka. Aby mohla začít nový život, její otec rozhodne celou rodinu přestěhovat do nového domu.

Když zjistí, že v domě straší, začne v tom vidět příležitost – možná by jí nadpřirozeno mohlo pomoci znovu navázat kontakt s matkou.

V domě potká výstředního démona jménem Beetlejuice, kterého ostatní smrtelníci nevidí. Aby se jim mohl zjevit, snaží se Lydii přesvědčit, aby třikrát vyslovila jeho jméno. Beetlejuice je drzý, vtipný a často boří čtvrtou stěnu, když komunikuje přímo s publikem. Právě jeho humor dodává muzikálu lehkost i v temnějších momentech.

Představení bylo plné energických hudebních čísel, úžasných choreografií a extravagantních kostýmů. Scéna byla velmi propracovaná a efekty dodávaly příběhu tu správnou strašidelnou atmosféru. Velký dojem na mě udělali také herecké výkony, zejména představitelka Lydie – Ben Ahmed Ines – česká muzikálová herečka a zpěvačka, která má zkušenosti z různých divadelních produkcí, zejména v oblasti muzikálu.

Muzikál Beetlejuice v Hudebním divadle Karlín je skvělou kombinací humoru, emocí a hudby. Nabízí nejen zábavu, ale i hlubší téma vyrovnávání se se ztrátou a hledání vlastní identity. Večer jsem si velmi užila a toto představení bych doporučila všem, kteří mají rádi muzikály s dávkou černého humoru.

Program pro velkou scénu HDK:

Anděl Páně: 20.5., 21.5., 22.5., 23.5., 24.5.

Beetlejuice: 7.5., 8.5., 9.5., 10.5.

Dracula: 6.6., 7.6., 13.6., 14.6.

Ledové království (Frozen): 13.5., 14.5., 15.5., 16.5.

The Bodyguard: 27.5., 28.5., 29.5., 30.5., 31.5.

Avatar: Oheň a popel

Eliška Varhanová

Jde o nejnovější film jednoho z nejúspěšnějších režisérů a scénáristů, Jamese Camerona. Mezi jeho největší díla patří také například Titanic (1997) nebo Terminátor (1984) a nyní spolupracuje se zpěvačkou Billie Eilish na jejím dokumentárním filmu o jejím turné.

Nejnovější Avatar, je již 3. díl pěti dílné minisérie filmů. První díl vyšel v roce 2009 a další by měl podle plánu vyjít v roce 2029. Filmy Avatar jsou známé hlavně pro jejich nadčasové efekty. Pro zdokonalení těchto technických efektů na filmu pracovalo přes 2000 odborníků a i natáčecí set byl přizpůsoben, a většina scén ze dvou posledních filmů se natáčela pod vodou s týmem potápěčů, kteří herce museli na vše připravit. Tento film stál přibližně 350-400 miliónů dolarů, což je v přepočtu 8-9 miliard Kč a patří mezi nejdražší filmy všech dob. Film si vydělal zhruba 2,9 miliard dolarů.

Tento film byl pozpochyby krásný na pohled a technicky se opět posunul dopředu. Má silné emocionální momenty, ať už šťastné, tak i dojemné. Po příběhové stránce se však velmi podobá předchozímu dílu a to jak motivem tak i průběhem děje. Jsou zde i nové postavy, ale pořad filmu chybí trocha originality.

